

Şeyh Hâmid-i Veli Minberinden Hutbeler

Es-Seyyid Osman Hulûsi Efendi (k.s)

Otuzbirinci Hutbe

“Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye, yarattım.”

(Zâriyât, 56.)

Muhterem Cemâat-i Müslimîn !

İnsânî hayâtın sâikaları, gâyeleri, ahlâk-ı İslâmiyyede mühim bir mes’ele teşkil eder. Sâika veya dâiye denilen şey, insanı en kolay ve mûtad bir vechile faâliyyete getiren vak’adır. Gâye de ayrı bu faâliyyetle ta’kîb edilen, kavuşulmak istenilen maksat ve hedeften ibârettir.

Bir hikmet yediyle dünyâ sahâsına atılmış olan insanın bir çok kuvvetlerle mücehhez olması, kâinâtı ihâta edecek kadar bir vüs’at-ı kalbe bir nüfûz-ı nazara mâlik bulunması, dimâğında binlerce muhtelif efkarın tecellî edip durması gösteriyor ki;

bu mükerrem mahlûkun bütün harekâtı birer sâika-i merbût, birer gâyeye müteveccihdir.

Hakîki bir Müslümanın gâye-i ahlâkiyyesi, ne maddî bir lezzet ve menfaattir ve ne de başka bir şeydir. Bil ki; dînen uhdesine düşen vazîfeleri ifâ ile ma’nevî bir kemâle ermek, rızâ-î Hakk’a nâiliyyetle ebedî bir saâdete nâil olmaktır. Zirâ bir Müslüman bilir ki asıl gâye-i hilkat. “Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye, yarattım.” (Zâriyât, 56.) âyet-i celîlesi mantûkunca ma’rifetu’llâhtır. Ve bu sâyede Hakk’ın rızâsına, ebedî saâdete nâiliyyettir.

Ma'rifetu'llâh ise irfân ile, mücâhede ile, nefsi fenâ hasletlerin zulmetlerinden kurtarıp fazîlet nûrlarıyla tezyîn etmekle kâbil olabilir. Artık böyle bir kanâatte bulunan bir Müslüman; ahlâkî vazîfelerini bir aşk ile, rûhânî bir neşve ile îfâyâ çalışıp durmaz mı? İnsan temiz bir ruh ile, nezîh bir fitrat ile dünyâya gelmiştir. Artık lâyük midir ki insan, kendisine yedullah olan bu temiz rûhu bu temiz fitratı, sû-i ahlâk ile, sû-i a'mal ile telvise çalışır.

Ey İnsan! Bil ve âgâh ol ki, sen oyuncak olmak için yaratılmadın, bil ki bu güzergâh-ı fânîde senin uhde-i insânîyyetine tevdi olunan iş, pek büyük ve kadrin ziyâde-i âlidir. Ezeli olmadığına bakma! Çünkü ebedîsin. Eğer ki cesedinle hâkî ve süflîsin. Ama hakikat-i rûhunla ulvî ve rabbanisin.

Fil-hakîka asıl cevherin bidâyet hilkatinde behîmiyet ve sübba'iyet ve şeytaniyet sıfatlarıyla mülevvestir. Fakat mücâhede ve mu'alice eyleyerek nefsini o telvisten tathir et ki kurb-ı Hakk'a şayeste ve esfel-i safilinden tâ a'lâ-i illiyine kadar irtikaya zafer bulasın.

Ey İnsan! Esir-i şehvet ve gazâb olarak behâim ve sübba' derecesinde kalma! Orası esfel-i sâfilindir. Şehvetle gazabı kendine esir ve kendini onlara hâkim kılarak melâike derecesine eriş! Orası da a'lâ-i illiyindedir. Zîrâ ihyâ-yı melikiyetle ifnâ-yı hayvaniyet eden insanlar Allâh (c.c)'a kulluğa lâyük olurlar.

Bu liyâkat ise sıfat-ı mülkiyet ve kemâl-i derece-i âdemiyyettir. İşte bu mertebe teâlî eyleyenler cemâl-ü'llâha enîs olurlar. Ve artık o cemâlin tahammül firakına bir lahza takat getiremezler.

Ey Gâfil İnsan! Hiç şüphe etmeyerek, bilmelisin ki hakîkatte cennet bu cemâl-i ba kemâle nazardır. Yoksa senin müştehiyat-ı nefsanîyyene müsait ve muvâfik olarak tasavvur ve tasvîr ettiğin cinanın nezd-i urefâda hiçbir hüküm ve ehemmiyeti yoktur.

Cenâb-ı Vâcibü'l -Vücûd hazretleri nefsimizin müşteheyat-ı sıfat-ı emmara ve zemîhasından lutfuyla halâs edip kemâlat-ı insaniyye mazhar buyursun. Âmîn.